

Φεῦ! ἔπεσεν ἐπάνω του
Νεκρὸ καὶ ἄψυχο πτώμα,
Ἵ τὰ στήθη της ὑπόκωφοι
Κτυποῦν μόνον ἀκόμα.

Οἱ καρδιακοὶ παλμοί!

« Ἀλλοῖμονον τότ' ἐκραξεῖ
Λοιπὸν ἡ εἰμαρμένη
Ἵ τοῦ τάφου σου τὰ πρόθυρα
Ἡλθ' ἐξιλεωμένη

Τάχα ν' ἀναφανῇ.

Καὶ μ' ἔφερε τὸ μνήμά σου
Μόνον λοιπὸν νὰ σκάψω,
Καὶ μόνον ἐπικηδεῖον
Ἵ τὸν τάφον σου ν' ἀνάψω

Αἰμπαδά ταπεινή!»

Εἶπε, κ' εὐθὺς ἔς τὸ σπήλαιον
Ἐμβαίνει ἔς τὸ ἓνα χέρι
Κρατεῖ ἀμυδρὸν τὸν λύχνον του
Καὶ τὴν βίγῳσαν φέρει

Μετὰ τὴν ἀριστερά.

Οἱ θρῆνοι τότ' ἐσίγησαν,
Ἡ ἔρημος μένει μόνη,
Καὶ ὀλόγυρα εἰς τὴν ἄβυσσον
Ἡ νύκτα πάλι ἀπλώνει.

Τὰ μαυρὰ της πτερά.

ΓΗΡΑΣ ΚΑΙ ΕΥΘΥΜΙΑ.

Ἡ εὐθυμία τῶν γερόντων εἶναι ὁ ἔπαινος τῆς νεότητος τῶν, ἐξ αὐτῆς τεκμαίρεται ἀμεμπτον παρελθὸν καὶ μέλλον ἀτάραχον. Παρὰ τοῖς νέοις ἡ εὐθυμία παγάζει συνήθως ἐκ τῆς ἐλαφρότητος τῆς ἡλικίας τῶν. Ὁ νέος γὰρ δι' ὅλα, διότι εἰς κανὲν δὲν ἀποδίδει σπουδαιότητα. Ἀλλ' ὁ χρόνος φέρει τὰ πάθη, τὰ δὲ πάθη τὴν σκέψιν, συνήθως τὴν λύπην καὶ ἐῶτα τὸν ἑλεγχον τῆς συνειδήσεως. Ὅταν βλέπωμεν γέροντα διατηρήσαντα τὴν εὐθυμίαν τῆς νεότητος, λέγομεν· «Ἰδοὺ τίμιος ἄνθρωπος, ὅστις πάντοτε ὑπῆρξε τοιοῦτος, διέτρεξε διὰ βήματος ἵσου τὸ στάδιον τῆς ζωῆς του, ἡ ἀνάμνησις τῶν σφαλμάτων του, ἐὰν ἐπραξέ τινα, τὸν καθιστᾷ ἐπιεικῆ πρὸς τὰ τῶν ἄλλων. Τὰ πάντα του ἦσαν ἐλαφρά, διότι τὰ ἔγνη τὰ ὅποια ἀφῆκον εἰς τὴν καρδίαν του οὐδόλως ταράττουσι τὴν ἡσυχίαν του. Ποτὲ βλέμμα φθόνου δὲν ἔρριψεν ἐπὶ τῆς εὐτυχίας τῶν ἄλλων, διότι ἂν καὶ

ἔχασε τὸ πρόωτιστον τῶν ἀγχιῶν, τὴν νεότητα, οὐχ ἦττον εὐχαρίστως ἀνέχεται τὴν θέαν ἄλλων νέων.

Τοιοῦτος χαρακτὴρ, ὅστις εἰς μίαν γυναῖκα ἔχει ἵσως περισσύτερα θέλητρεα, ἦτο ὁ τῆς Κ. Βερμόνδ. Νυμφευθεῖσα εἰς ἀμακίαν ἡλικίαν μετὰ συζύγου τῆς ἐκλογῆς της, καὶ κάτοχος οὖσα καλῆς περιουσίας καὶ ὠραιοτάτης μορφῆς, ἐγίνωσκε ν' ἀρέσκη ἄνευ φιλαρεσκείας, ἀπέκτα φίλους χωρὶς νὰ παρεκκλίνῃ τῶν καθηκόντων της, καὶ ἐχαίρετο μετριοφρονῶς, διὰ τὰς ἐπιτυχίας τοῦ πνεύματός της, ἀρεστοῦ ὄντος, φυσικοῦ καὶ ἄνευ ἀξιώσεως. Ἄστατος εἰς τὰς ἐρέξεις της, ἀλλὰ σταθερὰ εἰς τὰς διαθέσεις της, ἤξευρε νὰ ποικίλῃ τὰς διασκεδάσεις της χωρὶς νὰ ταράττῃ τὴν εὐτυχίαν της. Οὕτως εἶχε γηράσει χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ ἐννοήσῃ καὶ χωρὶς νὰ ἐννοηθῇ, διότι ἀνεμποδίστως καὶ βαθμηδὸν συνεμόρφωνε τὰς ἐρέξεις αὐτῆς πρὸς τὴν προβαίνουσαν ἡλικίαν της. Ἐὰν ἐγίνωσκαμεν νὰ παραϊτόμεθα τῶν ἀξιώσεών μας καθ' ὅσον χάνομεν τὰς ἐντυπώσεις τῶν ἡδονῶν, θὰ ἐλυπούμεθα διὰ πολλὰ ὀλίγα πράγματα.

Οὕτως λοιπὸν ἡ Κ. Βερμόνδ εἶχε διανύσει τὰ ὀγδοήκοντά της ἔτη. Εἶχε συγκεντρώσει ἐν τῇ μέσῃ τῆς οἰκογενείας της καὶ εἰς μικρὸν τινα ἀριθμὸν ἀληθῶν φίλων τὴν ζωρὰν ἐκείνην εὐθυμίαν, ἥτις ἐπὶ πολλὸ ἀπετέλει τὸ θέλητρεον τῆς πολυαριθμοῦ καὶ ζωηρᾶς κοινωνίας της. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν χερύσσασα εἶχεν ἀφιερώσει ὅλην της τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν νέον Φορλάγκον ἐγγονόν της, καὶ πρὸς τὴν νέαν Ἀμαλίαν δὲ Βελλαροσέ, οἵτινες ἔζων πλησίον της.

Ἡ Ἀμαλία ἦτο ὀρφανὴ κόρη ἄνευ περιουσίας. Ἡ Κ. Βελλαροσέ θνήσκεισα τὴν εἶχεν ἐμπιστευθεῖ εἰς τὴν φροντίδα τῆς Κ. Βερμόνδ ἥτις τὴν εἶχεν ἀναθρέψει μ' ὅλην τὴν μέριμναν φιλοστόργου μητρὸς. Ἡ Κ. Βερμόνδ ἠγάπα τὴν Ἀμαλίαν ὡς θυγατέρα της καὶ τῇ ἐδίδεν ἤδη αὐτὸ τὸ ὄνομα, διότι πρὸ πολλοῦ εἶχε κατὰ νοῦν νὰ τὴν ἐνώσῃ μετὰ τοῦ ἐγγονοῦ της. Οἱ δύο νέοι ἀνατρεφόμενοι ὁμοῦ ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν ταύτην ἐποψίν παρεδίδαντο ἄνευ στενοχωρίας εἰς αἰσθήματα, τὰ ὅποια προσμήνουν τὴν εὐτυχίαν τῶν. Ὁ Φορλάγκος ἦτον εἰκοσιαετής, ἡ δὲ Ἀμαλία δεκαεξαετής. Οὐδὲν μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας εἶχε ταράξει τὴν εἰρήνην τῆς ἀμοιβαίας τῶν ἀγάπης· ἀλλ' ὁ ἔρως τὸν ὁποῖον οὐδὲν ἀνησυχεῖ, καταντᾷ συνήθεια καὶ ὁμοιάζει πρὸς τὴν φιλίαν, ἀγαπῶνται χωρὶς νὰ τὸ συλλογίζωνται, χωρὶς νὰ τὸ λέγωσιν.

Ὡ, τότε, τότε ὀπίσω μας
Μὲ βλέμμα δακρυσμένο
Κυττάζουμε νὰ χάνεται
Ἵς ἀνέφος θολωμένο
Τοῦ βίου ἡ ἐορτή.

Οὕτω κι' αὐτὴ ὡς συνέλαβεν
Ζωῆς μικρὰν ἐλπίδα,
Εἰς τῆς ζωῆς τὰ πρόσκαιρα
Καὶ χροσὰ νέφη ἐπῆδα
Μὲ τὸν ἀθῶν της νοῦν.

Μὲ φωνὴν τότε τρέμουσαν
Τοῦ γέροντος φωνάζει·
—Βοήθειαν δός, πατέρα μου,
Νέα δυστυχὴς σὲ κράζει
Ποῦ αἱ θλίψεις κυνηγοῦν».

Καὶ τὴν φωνὴν της ἔτοιμος
Ὁ βράχος ἀντηχάει,
Δέκα φορὰς τοῦ γέροντος
Τὴν ἀκοὴν κτυπάει
Τῆς νέας ὁ στεναγμός.

—Ἐὰν δὲν ᾔσαι ἄγγελος,
Ποία δυστυχία σὲ φέρει
Ἵς τοῦ σκοτεινοῦ σπηλαίου μου
Τὰ ἐρημωμένα μέρη;
Ἀντεῖπε ὁ γηραιός.

—Μὲ φέρουσι τὰ κύματα
Ποῦ ἡ ἄνανδρός μου μοῖρα
Ἐφούσκωσε, καὶ μ' ἔρριψε
Ἵς ἔρημη γῆ καὶ στείρα
Ἄσπλαγχνα νὰ χαθῶ.

»Βρεγμένη καὶ ἀνυπόδυτη,
Πατέρα μου, γυρίζω
Δέκα φορὰς τὸν θάνατον
Ἵς τὰ μάτια μου ἀντικρύζω
Καὶ ὅμως ἀκόμη ζῶ.

»Ὡ, δός μοι, γέρον, ἄσυλον
Ἵς τὸ ταπεινόν σου δῶμα·
Τοῦ μαύρου τούτου τάφου σου
Μὴν ἀρνηθῆς τὸ χῶμα
Σὲ κόρη δυστυχῆ.

»Ὅποτεν ἀπαυδήτωσι
Ἵς τὴν μακρυνὴν πορεῖα
Δὲν φέρουν εἰς τοὺς ὧμους των
Τ' ἀδύνατα στρουθία
Μεγάλοι ἀετοί· »

Εἶπεν αὐτὰ μ' ἐκλείπουσαν
Φωνὴν ἡ Εὐφροσύνη·
Κύκνος γλυκὺς ἤκούετο
Ποῦ τοῦ θανάτου χύνει
Τὸ ἄσμα τὸ γλυκύ.

Κ' ἐκεῖ ἐπάνω ἀκίνητος
Τὸν γέροντα προσμένει
Ποῦ μὲ τὸ φῶς τοῦ λύχνου του
Γυρεύει πόθεν ἐγγίνει
Ἡ λυπηρὰ φωνή.

Μὲ θάμβος τὴν ἐξάνοιξεν!
Ἀντανάκλουσ' ἐμπρός του
Ἡ παγωμένη ὄψις της
Τὸ χροῶμα τοῦ φωτός του
Ἀδύνατο κι' ἀχνό,

Καθὼς τὸ φῶς τὸ πύρινον
Χειμερινὴ σελήνη
Ἀντανάκλαει κάτωχρη
Καὶ παγωμένο χύνει
Ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Μόλις τὴν εἶδεν ἔδραμεν
Ἀμέσως νὰ τῆς δεῖξῃ
Ἐνα κρυφὸ κατέβασμα
Ποῦ εἶχεν ἡ φύσις κρύψει
Μ' ἀειθαλεῖς κισσοὺς,

Καὶ μὲ τὸ φῶς τὸ ἀδύνατο
Τοῦ νεκρικοῦ κηρίου
Τῆς ἔφεξε κι' ἀπέρασε
Χαράδρας ὑπογείου
Τῆς μύρας στενωπούς.

Πλὴν, μόλις ἐπλησίασε
Τὴν νέαν αὐτὴν σελήνη,
Κ' εἶδ' ἔντρομος τὸν θάνατον
Ἵς τὴν ὄψιν της νὰ χύνῃ,
Νεκρόχρωμη σκιά.

Κ' εἶδε τὸ ἀχνό της πρόσωπο
Ἵς τοὺς ὧμους της νὰ γέρῃ,
Ἵς ἀνθος εἰς τοὺς κλάδους του
Ποῦ θεριστῆς τοῦ φέρνει
Θανάσιμη κτυπία.

Τὸ τρέμον τότε βῆμά του
Ὁ γηραιὸς ταχύνει
Καὶ ἔς τὴν ψυχρὰν ἀγκάλην του
Στηρίζει τὴν Φροσύνη
Ἀνάσθητη, χλωμή.

Ἡ ἄσπλαγγη! τὸν θάνατον
 Τῆς ἀναβάλλει ἀκόμη,
 Διότι 'ς τὸ ποτήρι του
 Καὶ ἄλλη ἐπῆρε γνώμη
 Χολὴ ν' ἀναμειχθῇ.

Εἰς θάμνων βαθὺ σύμπλεγμα,
 'Σ τοῦ βράχου τὸν πυθμένα
 Ὅπου πολλὰ φθινόπωρα
 Τὰ φύλλα εἶχον συρμένα
 Τῆς γηραιᾶς δρυός,

Ἐκεῖ σὲ μαῦρο σπῆλαιον,
 'Σ τὰ σπλάγγνα γῆς πλατείας
 Τῆς γῆς αὐτῆς ἀπέφευγε
 Τὰς αἵματοχυσίας
 Ἀλήτης γηραιός.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἐπρόβαινε
 Μὲ φωτεινὴ λαμπάδα
 Εἰς τῆς νυκτὸς τὴν ἔρημη
 Κι' ἀγρίαν σκοτεινάδα
 Διὰ νὰ προσευχηθῇ,

Κ' ὑπήγαινε θυμιάμα
 'Σ τὰ μνήματα νὰ κάψῃ
 Ἐκεῖ ποῦ πολλῶν τέκνων του
 Τὰ κόκκαλα εἶχε θάψει,
 Πρὶν ἢ αὐγὴ φανῇ.

'Σ τὸ πρόσωπό του ἔχυνετο
 Γαλήνης ἡσυχία,
 Πλὴν ἄλλοτε ἐφαίνετο
 Πῶς εἶχε ἡ τρικυμία
 Περᾶσει λυσσωδῶς.

Καὶ σὲ χειμάρρου σκέλεθρον
 Κ' ἐκεῖ ῥέει μ' ἡσυχίαν
 Λίγο νερὸ, πλὴν ἄλλοτε
 Θολὸς ἀπὸ μανίαν
 Δὲν ἔρρεε ποταμός;

Ἄλλ' ἂν ἡ μοῖρα ἡ ἄδικος
 Τὴν μαύρην λάγνηνόν της
 'Στὴν κεφαλὴν του ἐκένωσε,
 Τὸν ἄγριον πόλεμόν της
 Αὐτὸς καταφρονεῖ.

Δὲν ἦτο καπνοῦ σύννεφο
 Ποῦ ὅταν γελᾷ ἡ γαλήνη
 'Στὸν οὐρανὸν ὑψώνεται
 Πλὴν τὸν αὐχέναν κλίνει
 Βορρᾶς ὅταν μανῇ.

Ἀλλὰ καθὼς ὁ πλάτανος
 Ἀτάραχος κυττάζει
 Τοῦ φθινοπώρου στρόβιλον
 Τὰ φύλλα του ν' ἀρπάξῃ
 Μὲ δρέπανον γυμνόν.

Οὕτω κ' ἐκείνος ἔστεκεν
 Ἀφοῦ σφοδροῦ χειμῶνος
 Ἡ θύελλα τὸν ἐμάρανε
 'Σ τὴν ἔρημόν του μόνος
 Δαξάζων τὸν Θεόν.

Καμμία φωνὴ 'ς τὴν ἄβυσσον
 Ἐκείνην δὲν γροικᾶται,
 Μνημα μεγάλο φαίνεται
 Ἀνέμων ποῦ κοιμᾶται
 Πᾶσα ἐλαφρὰ πνοή.

Μόν' ἡ λαμπὰς τοῦ γέροντος
 Γλυκὰ κ' ἡσυχὰ καίει,
 Κ' ἴσκιος γιγάντων τρέμουςι
 Τὸ φῶς της καθὼς ῥέει
 'Σ τοῦ βράχου τὴν κορφή.

Τὸ φῶς ὡς εἶδε ἀνέλκεθεν
 Ἐλπίδας ἡ Εὐφροσύνη,
 Ποτὲ εἰς ἐρωτόληπτον
 Συνθήματος σελήνη
 Δὲν φέγγει οὕτω γλυκὰ.

Ἀλησμονεῖ τὸν θάνατον,
 Εὐθὺς ἰδέας ἀλλάζει,
 Καὶ τῆς ζωῆς πάλ' ἤρχισε
 Μ' ἐλπίδας νὰ κυττάξῃ
 Τὰ φάσματ' ἀχνά ..

Ὡ! ἡ ζωὴ κι' ὁ θάνατος
 Διὸ εἶν' ἀντίκρου πόλεις
 Ἀνάμεσά τους τρέχουμεν
 Καὶ σταματοῦμεν μόλις
 'Σ ἐκείνην τῆς ζωῆς.

Θολὴ 'ναὶ ἡ ἀτμοσφαῖρά της,
 Κ' εὐθὺς ὁποῦ σταθῶμεν
 Ἡ πόλις ἡ ἀντίκρου μας
 'Σάν ἴσκιος ἂν στραφῶμεν
 Μᾶς φαίνεται ψευδής.

Ἡ μοῖρα πλὴν ἀκούραστα
 Νὰ τρέχωμεν μᾶς σπεύδει
 Κι' ὅταν κοντὰ 'ς τὰ τείχη της
 Καθαρισθοῦν τὰ ψεῦδη
 Κ' ἡ ἀλήθεια μᾶς φανῇ,

Ποῦ ἐφαίνετο σάν χειμάρρος
 Νὰ στρέφῃ τὰ νερά του,
 Ὄποτε λευκὸν μάρμαρον
 Ὡς τὸ κατακρήμνισμά του
 Μὲ πᾶσιμα ἀντισταθῇ.

Ὡς τὸ ἔρημον παράλιον
 Πολὺν πλανᾶται χρόνον,
 Νὰ τρέχῃ πλὴν ἀπηύδῃσε
 Καὶ στυγατᾷ μὲ πόνον
 Ὡς τὰ χεῖλη ἐνὸς κρημνοῦ.

Παρόμοια μὲ τὴν ἔλαφον
 Ποῦ ἀμφίβολη καθίζει,
 Ἄν τ' ἀρπαγμένα τέκνα της
 Ὡς τὰ ἔγνη δὲν ἐλπίζει
 Νὰ εὕρῃ τοῦ θηρευτοῦ.

Μαῦρα ὡς τὸ σκότος φάσματα
 Τῆς δαίχνει ἡ φαντασία,
 Ἀντιλαλοῖ τὰ κρώσματα
 Φρικώδης ἐρημία
 Νυκτερινῶν πτηνῶν,

Καὶ δύο μεγάλα ἐγκλήματα
 Μαζὶ τὴν ὥρα ἐκείνην
 Εὐσχιζοῦσι ὡς τὸ στῆθός της
 Μὲ τρομερὰν ὀδύνην
 Τὸν μαῦρον λογισμὸν.

Τότε μετρᾷ τὴν ἄβυσσον,
 Καὶ τ' ἀχανές της βάθος,
 Κ' ἐκεῖ νὰ σβύσῃ ἡθέλησε
 Τοῦ ἔρωτος τὸ πάθος
 Μαζὶ μὲ τὴν ζωὴν.

Πλὴν μὲ φωνὴν σωτήριον
 Τρισεῦς πλῆγῃ θρησκαία,
 — Σταμάτισε, τῆς ἔκραξε,
 Θὰ κολασθῇς, ἀθλία!
 Κ' ἐστάθῃ πρὸς στιγμὴν.

Ὁ νοῦς της ἦτο θάλασσα
 Λιμένος ταραγμένη
 Ποῦ ὡς τὸ θολό της πρόσωπο
 Καμμία σκιὰ δὲν μένει,
 Καμμία κτιστοῦ μορφή.

Πλὴν μόλις ἐγαλήνευσε,
 Κάθε σκιὰ γυρίζει
 Ὡς τὸ λειὸν της πάλιν πρόσωπο
 Τὰ κάλλη του ἀντικρύζει,
 Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ.

Παρόμοια κ' αἱ ιδέαι της
 Ὡς τὸν πρῶτόν της νοῦν γυρίζουν
 Μόλις φωναὶ τῆς πίστεως
 Ὡς τὸν νοῦν της ἐνθυμίζουν
 Τὸν δίκαιον οὐρανόν.

Τὸ μέγα της τότε ἔγκλημα
 Μετρᾷ ὁ λογισμὸς της,
 Καὶ μ' εὐσεβῇ μετάνοιαν
 Ἐκύτταξεν ἐμπρὸς της
 Τὸν τρομερὸν κρημνόν.

— « Πρὸς τί ζητῶ τὸν θάνατον;
 Τί θέλω, λέγει, μνημα;
 Ὁ θάνατος μ' ἀκούραστον
 Δὲν τρέχει τάχα βῆμα
 Νὰ μ' εὕρῃ ἐπὶ τῆς γῆς;

Ἀκόμη ὀλίγα βήματα!
 Καὶ σάν χορτάρι μένω
 Ποῦ φέρνει ἀπὸ τὴν ἔρημο
 Ξερὸ καὶ λιθωμένο
 Σεπτὸς προσκυνητής...

Ἀλλ' ἴσως πρὶν ὁ λύχνος μου
 Τὴν στερνὴ λάμψι χύσῃ,
 Πρὶν μὲ τὴν μαύρη πτέρυγα
 Τὸ φῶς του ὁ Χάρος σβύσῃ
 Μ' εὐσπλαγχνισθῇ ὁ Θεός.

Κ' ἴσως μὲ τ' ἄγια δῶρά του
 Τὸν οὐρανὸν μοῦ ἀνοίξῃ,
 Καὶ μὲ φρονήσεως δάκτυλο
 Τὸν δρόμον του μοῦ δείξῃ
 Ἄγνός πνευματικός.»

Εἶπεν αὐτὰ τὰ δάκρυα
 Ὡς τοῦς ὀφθαλμοὺς σφραγίζει
 Καὶ τοῦ κρημνοῦ τὴν ἄβυσσον
 Νὰ καταβῇ πασχίζει
 Σιγὰ ὡς τὰ σκοτεινά.

Πότε ξερὸ χαμόκλαδ'
 Τὸ βῆμά της στηρίζει
 Πότε τὸ πίπτειν εὐαφός
 Τὴν γέρνει, τὴν κλονίζει
 Ὡς τοῦ βράχου τὰ ὑψηλά.

Καὶ πρὸς τὸν τάφον σφύεται
 Μὲ καθ' ἓνα της βῆμα
 Ἡ μύρτα τῆς ἀτράκτου της
 Ἀκόμη ὅμως τὸ νῆμα
 Δὲν θέλει νὰ κοπῇ.

Καλότυχος ποῦ ἐδύνατο
 Ὡς τὸ πείσμα τῶν αἰώνων,
 Ἀνεξαλείπτως τ' ὄνομα
 Τῆς Εὐφροσύνης μόνον
 Νὰ γράψῃ ἐπὶ τῆς γῆς...

Ὡς τὴν δύσι ὁ ἥλιος ἔτρεχε
 Τὰ ῥόδα του νὰ χύσῃ,
 Κ' ἡ νύκτα μαύρη ἐγύριζε
 Κάθε σκιὰν νὰ σβύσῃ
 Μὲ ὄψιν μανιακὴν,

Ὅταν κ' ἐκείνη ἡμίγυμνος
 Μὲ τὸ ἀκάτιόν της
 Ἐρρίπτετο ἀπ' τὰ κύματα
 Μαζῇ μὲ τὸν νεκρὸν της
 Ὡς τῆς Χίου τὴν ἀκτὴν.

Καὶ περπατεῖ ὡς τοῦ Εὐνομου
 Τὴν ποθεινὴ πατρίδα,
 Τῆς Χίου πλὴν ἔγιν' ἄφαντος
 Μαζῇ μὲ τὴν ἐλπίδα
 Καὶ ὁ χρυσὸς καιρὸς.

Τῆς Χίου ἄλλοτ' ἢ Δήμητρα
 Ἐστόλιζε τὰς γαίας
 Ὡς τοὺς κήπους της ἐφύτευε
 Χρυσὰς πορτοκαλλέας
 Ἐργάτης κηπουρὸς!

Μὲ μύρτους τῆς ἐπέστεφε
 Τοὺς βράχους ἢ Ἀφροδίτη,
 Καὶ ἐκεῖ τὸν ἔρωτα ἔκρυπτε
 Τὸν δολερὸν τεχνίτη
 Σάβτας ν' ἀκονᾷ,

Κι' ὅτε οὐρανὸς γαλήνιος
 Καὶ ἀνθομυρισμένος
 Μὲ τὸ χλωμὸν ἀστέρι του
 Προβαίνει στολισμένος,
 Τὰς νέας νὰ κτυπᾷ!

Ποῦ εἶναι τώρα αἱ νύμφαι σου,
 ὦ βασιλεὺς τοῦ Αἰγαίου;
 Εἰς τὴν ἀκτὴν ἃς τρέξῃσι
 Νὰ ψάλλουν τοῦ Ἰμεναίου
 Τὴν γλυκερὰν ὥδην.

ὦ, στείλῃ τας ἐγγήγορα!
 Ἐκεῖ ποῦ κλαίει τὸ κύμα
 Ἡ Εὐφροσύνη ἐν ἄσυχον
 Μὲ τρέμον ζητεῖ βῆμα,
 Ὡς τὴν πατρικὴν της γῆν.

Πλὴν φεῦ! ἐκεῖ ἀκούεται
 Βοῆς καταχθονίας
 Ὁ θόρυβος, καὶ φάσματα
 Τῆς νέας αὐτῆς Τροίας
 Ὡς τὰς ἀγυῖας περνοῦν.

ὦ ναί, ὡς τοὺς τάφους σήμερον
 Κεῖται τῆς Χίου τὸ κάλλος,
 Κι' ἐκεῖ τριγύρω ἀκούεται
 Πολλῶν ἀλύσεων σάλος
 Ὅπου συνθοροβοῦν.

Ἡ Σάμος πρὸς τὸν νότον της
 Μὲ θρήνους καταρᾶται
 Τὴν Μοῖραν ποῦ τὴν ἔρριψε
 Ὡς τοὺς κόλπους νὰ κοιμᾶται
 Τυραννοτρόφου ἀκτῆς.

Φεῦ! κεῖται σιδηρόπληκτος
 Καὶ ἀλυσωμένος λέων,
 Ὅστις νὰ δάκνῃ ἀπηύδησε
 Τὰ σιδήρὰ του πλέον,
 Καὶ πίπτει κατὰ γῆς.

Εἰς τὸ πλευρό της κλαίουσαν
 Ἀκούει τὴν Ἰωνίαν!
 Ἡ Τύχη τὰς ἐπότιζε
 Μ' ἴσπιν σκλαβιᾶς πικρίαν,
 Μ' ἴσπιν σοφίας τιμὴν.

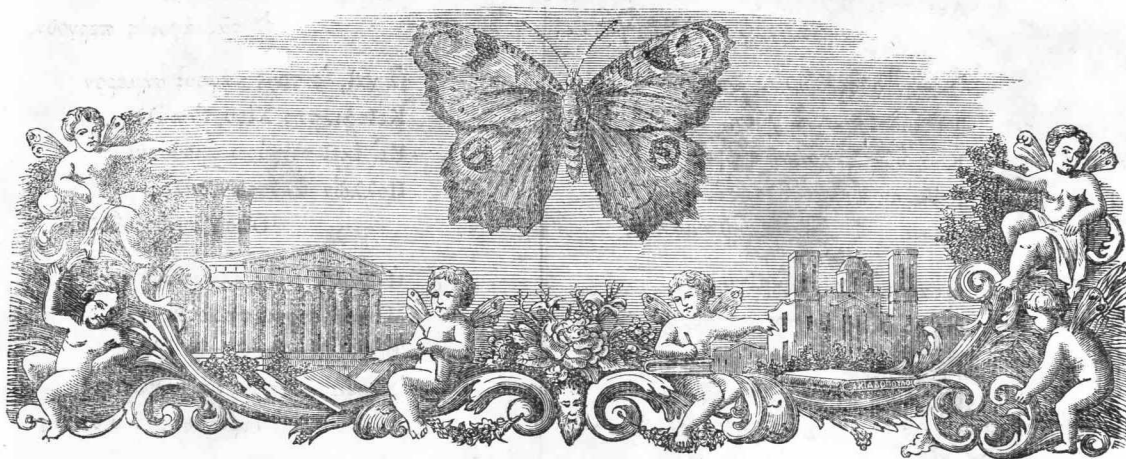
Κ' ἡ Λέσθος ἐκεῖ ἀντίκρου της
 Σιωπὴν φυλάττει ἀγρίαν,
 Σαυφοῦς τινὸς οἱ δάκτυλοι
 Δὲν ἤγγισαν καμμίαν
 Τῆς λύρας της χορδὴν!

Καὶ ἡ γῆ, ὁ ἀὴρ καὶ ἡ θάλασσα,
 Τὸ πᾶν ἐκεῖ ἐθρηνόουσε,
 Καὶ ὡς τὴν Φροσύνην ἔκρυπτε
 Τὴν γῆν ὅπου ἐζητοῦσε,
 Τὴν γῆν ὅπου πατεῖ.

Ὡσὰν θαλάσσιος Ἄγγελος
 Ἀπὸ τὸ κύμα ἐκβαίνει,
 Μὲς τὰ βρεγμένα βουχὰ της
 Ἐφαίνετο κρυμμένη
 Μορφὴ κρυσταλλωτή.

Ἐρρίπτ' ὁ ἀὴρ τὴν κόμην της
 Αὐτὴν ὁλόγυρά της,
 Ὅπισω, ἐμπρὸς, ὡς τοὺς ὤμους της,
 Ὡς τὰ στήθη τὰ λευκά της,
 Μὲ τόσῃν συστροφῇ,

Χ Ρ Υ Σ Α Λ Λ Ι Σ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ, ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΤΟΜΟΣ Β'.

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, 1864.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 25.

Η ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ.

Διήγημα ἑμμετρον,

ὑπὸ

Γ. Ε. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗ.

ΔΣΜΑ Α'.

Τὸ ἄρμα τοῦ ὁ ἥλιος
Ὅπόταν ἀνυψῶν,
Καὶ μὲ μεγαλοπρέπειαν
Ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς ἀπλώνῃ
ὀλόχρυσα πτερὰ,

Τότε τὸ μαῦρο φάντασμα
Τῆς νύκτας φοβισμένο
Ἐπὶ πεθαμμένους σκέλεθρον
Ἐπὶ τὸ μνήμα τοῦ κρυμμένο,
προσμένει καὶ σιγῇ.

Ἄ! σὺν σὲ εἶδ' ὀλόφωτον,
Ἄστρον γλυκὺ, νὰ ἐκβαίνης,
Καὶ μόνον τὸν ὀρίζοντα
Μὲ θάρρος ν' ἀναβαίνης,
Δὲν εἶμαι, εἶπα, θνητός!

Καὶ λησμονῶν τὴν δύσιν σου,
Ἀμφίβαλλα πῶς μόνος
Θνητός ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος,
Κ' ἐσκέφθην πῶς ὁ Χρόνος
Δὲν εἶναι πτερωτός.

Πλὴν ἂν, εἶπα, τοῦ βίου μου
Κοπῇ ποτὲ τὸ νῆμα,
Ὅπου ἀνατέλλει ὁ ἥλιος
Ἄς μοῦ χαράξουν μνήμα
Ἐπὶ ἀντικρινὰ βουνά.

Καὶ τότε ἴσως τὰ μάτια μου
Θ' ἀνοίξω. καὶ ἐκεῖνα,
Καθὼς τοῦ ῥόδου ἀνοίγουν
Ἐπὶ τὴν πρώτην τοῦ ἀκτίνης
Τὰ φύλλα τὰ κλειστά.

Ὁ λογισμὸς πλὴν μάταιος!
Ἐπὶ τὸ μνήμα τῆς Φροσύνης
Ὁλοκαμπὴς ἀνέτειλεν,
Ἀλλ' εἰς τὰ μάτια ἐκείνης
Δὲν ἔχρυσε ζωὴν!

Αἰῶνες πολλοὶ ἔς τὰ μνήματα
Ὁ ἕνας νικᾷ τὸν ἄλλον.
Ἀλλ' οἱ νεκροὶ ἀτίταχτοι
Ἐπὶ τῆς μάχης τῶν τὸν σάλλον
Κοιμῶνται ὑπὸν βαθύν.

Μόνον τῆς λήθης ὕδατα
Οἱ χρόνοι ἐπάνω χύνουν,
Κ' ἀπ' τὸ γραμμένον ὄνομα
Τρέχουν μὲ βίαν καὶ σθένος
Ἐνὰ στοιχεῖον καθεῖς.